

**Rechtbank
van eerste aanleg
Veurne**

7de kamer

Rep. nr. 1807 /BR

**De Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Veurne,
7de kamer, wijzend in burgerlijke zaken, heeft het volgende vonnis verleend:**

AR. nr. 03/728/A

In de zaak van:

De GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR voor het
grondgebied van de provincie _____ in naam van het Vlaamse Gewest,
met kantoor gevestigd te 8000 Brugge, Werkhuisstraat, 9;

EISER

hebbende als raadsman Meester _____, advocaat te _____,
, bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan.

t e g e n

_____ , wonende te _____ ;

VERWEERDER

hebbende als raadsman Meester _____, advocaat te _____,

* * *

Gelet op de dagvaarding en de procedurestukken met inbegrip van tussenvonnis en het
summier P.V. van plaatsopneming.

Gezien de conclusies voor partijen.

Gehoord partijen in hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting in het Ne-
derlands.

Gezien de neergelegde stukken.

Feitelijke omschrijving van het geschil:

Er is discussie tussen partijen omtrent de bouw van een tuinhuis, een garage en twee pilasters met metalen hekken. Eiser vordert de afbraak, verweerder verzet zich hiertegen in hoofdorde aanvoerende dat hij steeds gehandeld heeft ter goeder trouw en na het bekomen van vergunningen.

Eiser vordert het herstel in de vorige toestand en de veroordeling tot een dwangsom.

De vergunningen bekomen door verweerder voor de bouw van het tuinhuis en de garage zijn volgens eiser onrechtmatig omdat de procedure ter zake niet werd gevolgd.

Eiser werpt op dat het gaat om bouwwerken in een landschappelijk waardevol gebied, waarop verweerder stelt dat dit niet belette dat op 150 meter van zijn woning een autoweg, waarvan hij last heeft, werd gepland en uitgevoerd. Meteen is de toon van het proces geschetst.

BEOORDELING:

Een van de eerste gegevens die de student in het administratief recht te verwerken krijgt is het beginsel: 'le privilège du préalable' dat zijn vertaling in het Nederlands niet kent. Het gaat hierover: iedere administratieve rechtshandeling heeft uitvoerbare kracht los van het totstandkomen van deze rechtshandeling. Dit betekent dat de begunstigde van een administratieve vergunning zich in niets hoeft te bekommeren en niet verantwoordelijk is voor de totstandkoming van de vergunning. Indien er daar fouten zijn gebeurd, dan blijft de administratieve vergunning overeind totdat zij vernietigd wordt, dan wel totdat zij niet toepasselijk wordt verklaard door de rechterlijke macht.

Daarbij wordt er geleerd dat de rechterlijke macht zeer omzichtig moet zijn en zich niet mag inlaten met actieve daden van bestuur, gelet op de scheiding van de machten. Zij mag zich niet in de plaats stellen van de administratieve overheid.

Eiser voert aan dat de vergunningen door verweerder ingeroepen niet werden afgeleverd volgens de geëigende procedures en derhalve niet wettig zijn.

Eiser vordert evenwel niet de niet-toepasselijkheidsverklaring (de burgerlijke rechter kan immers niet overgaan tot de nietigverklaring) door de rechter van deze vergunning en ultra petita kan dit niet worden toegekend.

De vergunningen waarop verweerder zich beroept blijven overeind.

Nu stelt eiser dat niet werd gebouwd conform deze vergunningen wat betreft de inplanting van de garage en het tuinhuis. De rechtbank merkt op dat de schetsen die de vergunningsaanvraag begeleiden zeer ruw zijn opgemaakt zonder dat het perceel juist werd afgebeeld. Meteen is duidelijk dat de overheid in haar vergunning een tolerantie heeft gedoogd wat dat betreft, waarvan verweerder nu het slachtoffer zou moeten worden. Dit is juridisch een stap te ver.

Meteen is duidelijk dat er geen sprake kan zijn van een bouwmisdrijf en bovendien blijkt dat het strafdossier ter zake door de bevoegde magistraat werd geseponeerd. Eiser blijft in gebreke te bewijzen dat er hier wel een bouwmisdrijf werd gepleegd. Zonder bouwmisdrijf kan ook geen afbraak worden bevolen is en is iedere vordering tot het opleggen van een dwangsom zonder voorwerp.

Rest nu nog de beoordeling van de twee pilasters met het metalen hek. De rechtbank begrijpt niet waarom verweerder in zijn besluiten niet inroept dat dit gegeven een accesorium is van de woning die hierdoor beschermd wordt. Immers ook te lande zijn er diefstallen gepleegd en bovendien laat het hem toe om een hond te hebben en die op zijn erf te laten rondlopen zonder dat de weggebruikers hierdoor kunnen gehinderd of gebeten worden. Een accesorium volgt het lot van de hoofdzaak en dit is in casu de vergunde woning, of de vergunning voor de woning impliceert het recht op een beveiliging er van.

Bovendien zijn er overal op het platte land en dit sinds eeuwen, dus ook in landelijk waardevolle gebieden, dergelijke poorten te zien. Zij maken deel uit van de hoeven en geven een bijzonder karakter aan de bouwstijl. De in casu geplaatste poort wijkt daar niet van af.

Meteen is duidelijk dat ook hier geen sprake is van een bouwmisdrijf.

De vordering is dan ook ongegrond. Verweerder is gerechtigd op een vergoeding voor zijn gerechtskosten zoals hierna bepaald.

Gelet op de art. 2 en volgende van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in Gerechtszaken,

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Wijzende in burgerlijke zaken, in eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart de vordering ongegrond.

Verklaart al de overige en strijdige besluiten en argumenten ter zake niet dienend.

Veroordeelt eiser om te betalen aan verweerder de gevallen gerechtskosten begroot op 607,32 euro.

Staat de voorlopige tenuitvoerlegging van het huidig vonnis toe, doch zegt voor recht dat er geen aanleiding bestaat tot uitsluiten van het kantonnement, bij gebrek aan inroeping of bewijs van de hiertoe voorziene wettelijke voorwaarden;

* * *

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van woensdag, 12 juni 2007.

Aanwezig: , Alleenzettelend Rechter, Voorzitter zevende kamer en
, Griffier.

